

Проект „Фантастично читалище”

Сборник от научно-фантастични произведения

Списание „Криле”

1988 г.

София, 2014

Библиография

[Сестрата на сивия дявол](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Симеон Славов. Списание „Криле”, брой 12 от 1988 г.

Сестрата на сивия дявол

Научно-фантастичен разказ

Симеон Славов

Всеки път, когато след лов минаваше уморен край останките от звездолета, унило стърчащи над буйната трева, Капитана усещаше как бластерът заплашително натежава и краката му се подгъват под тежестта на мисълта, че не послуша бордовия компютър в оная ранна утрин преди девет години. Корабът беше изчислен да издържи бесни урагани, затова той без колебание излезе на разузнаване с още двама души в кабината на всъдехода. Ала тогава още не познаваше ветровете на тази планета.

Мястото на катастрофата остана далече зад гърба му. От дървената къща го делиха някакви си триста крачки, но горещината и тежестта на убитата газела го караха да се задъхва. Отмести с бластера прашните лиани и бавно пое по пътеката, а в съзнанието му изплува мигът, в които насреща им се втурнаха всички вихри на планетата, вплетени в як, тежък възел. Всъдеходът заби страничните опори в почвата. Леа изкрещя и двамата мъже се обърнаха назад, но беше късно – звездолетът се заклати, заогъва се като тръстика, едната му опора потъна, другите се вирнаха нагоре, иглата му се наклони на фона на зеленото утринно небе и той рухна безпомощно на тази чужда земя, която не искаше да ги приеме. За един миг пред очите им се срина целият свят.

Някаква птица, скрита в листата над главата му, нададе тревожен вик. Капитана се притаи, огледа се наоколо и като не видя нищо опасно, надникна над гъстите пожълтели храсти

към къщата отвъд езерото. Щурмана седеше прегърбен отпред край огъня и готвеше обеди.

Езерото беше гладко както винаги в дните преди настъпването на мусоните. Няколко електрически гущера подаваха любопитни муцунки над водата, другите лежах на дъното, преди да излязат за вечерния си лов. Единственото ново беше нежното алено цвете над застоялата вода в средата на езерото. Капитана проследи как няколко електрически гущера се насочиха към него.

Беше озадачен. Толкова години вече живееше на брега на езерото, знаеше го как се разлива в периода на мусоните и как се смалва щом повее прашният, сух вятър, знаеше всичко, но не и това цвете със странна, гибелна красота. Изтича към къщата, хвърли газелата на земята и повика другите двама, после вкупом се запътиха към езерото, макар че и от вратата можеха да видят яркия пламък над миризливата притаена вода. Спряха на брега и се втренчиха в новото цвете.

– Какво е това? – попита Капитана без да откъсва поглед от пъстрото петно, около което се гмуркаха гущерите.

– Някакво местно растение – каза Леа.

– Което цъфти веднъж на сто години – подхвърли иронично Щурмана и побърза да глътне освежителен въздух от саморъчно направения дихател.

Леа гледаше водата необичайно сериозно. От езерото се бе подало второ огнено цвете.

Обядваха на грубата дървена маса пред къщата под облак от насекоми. Сервираше Щурмана. Той беше главният готвач на групата, грижеше се за зимнината и непрекъснато мърмореше, че иска да ходи на лов наравно с другите, но Капитана му забраняваше да напуска района на къщата.

Прекомерната концентрация на въглероден двуокис във въздуха на планетата бавно разяждаше дробовете му.

– Тия гущери са полудели – рече с пълна уста Щурмана и посочи крайбрежната ивица. Хиляди петнисти животинчета ровеха с късите си лапки меката песъчлива почва, пъхаха муцунки навътре, сетне безцелно се разбягваха, сякаш гонени от невидим ужас.

– Усещат бурята – подхвърли невинно Леа.

– При буря е съвсем различно – поклати глава Капитана и отиде да си легне в хамака под дърветата. Дрямката го върна три месеца назад...

Спомняше си как се хвърли към изхода, когато чу сухия трясък на изстрелите и в бързината едва не преобърна масата. На вратата се сблъска с Леа. Хвана я за раменете.

– Ранена ли си?

– От какво да съм ранена?

– Нападнаха ли те? Защо стреля?

– Тия електрически гущери ми действуват на нервите.

Леа се дръпна от ръцете на Капитана, направи няколко крачки из полумрака на стаята и остави бластера на стойката в ъгъла. Прикладът изтрополя и в къщата увисна все същата напоена с влага тишина, която се възцаряваше в периода на дъждовете. От горното легло в другия ъгъл Щурмана укоризнено погледна мокрите стъпки по пода.

С обичайното си спокойствие Капитана се върна към масата, покрита с омачканата звездна карта. Бластера остави до нея. Дните прекарани на тази планета, го бяха научили да държи оръжието под ръка. Погледна картата, видя, че не може да работи без осветление и посегна към огнивото. Изби от кремъка искри, раздуха праханта и запали грубия фитил на свещта.

Подири с очи Леа. Не я видя. В светлината на свещта стаята изглеждаше огромна и празна. Обстановката му се стори по-бедна от всякога – няколко дървени стола, куп книги, сандъци с ненужна апаратура и най-ценният прибор – изправителят за зареждане на бластерите, свързан с малкия генератор на потока.

– Трябва да направим нещо!

Изад преградата от тръстика и кожи, която Щурмана наричаше „будоара“, гласът на Леа звучеше още по-сърдито.

– Тези животинчета са симпатични – долетя дрезгав глас от горното легло. – А подозирам, че може и да са разумни.

Настана дълго мълчание, в което се чуваше как свирят гърдите на Щурмана. Капитана се вглеждаше в съзвездието, което бе нарекъл „Корона“.

– Трябва да ги унищожим! – отсече Леа.

И пак се намеси Щурмана.

– Трябва да пестим енергия, инак ще се изправим срещу тукашните зверове с копия и стрели.

– Можехме да построим къщата високо горе – продължи да разсъждава на глас Леа зад преградата.

– И да ни издухат ветровете, както стана със звездолета – допълни Щурмана.

– Ставаш досаден – сърдито отвърна жената. След малко гласът ѝ стана по-спокоен. – Ще им хвърля отрова. Имам достатъчно, за да ги изтребя всичките.

– Първо ще изтровиш нас – не издържа Капитана.

Къде ли бе изчезнал ентузиазмът ѝ? През първата година, докато се приспособяваха към живота на тази планета, тя също вярваше, че гущерите са разумни. С упоение изучаваше дребните животинки, изследваше израстъците и

електрическите точки по коремчетата им. И всичко записваше в личния си дневник. Кой знае къде го бе запокитила сега...

– Има и друго решение – Леа премина границите на своето владение. Вместо мокрите ежедневни кожи беше облякла рокля от нещо като коноп, нейно лично производство, с което много се гордееше. – В краен случай ще им пусна сестрата на сивия дявол.

– Това пък що за чудо е? – попита Щурмана и се надигна от леглото, за да я види по-добре.

– Ужасно упорито растение, получих го чрез генно инженерство. Запълва водоемите и прави живота невъзможен.

Капитана грабна свещта и с ръка пред тръпнещия пламък прекрачи към Леа. Видя влажните кичури, падащи пред очите ѝ.

– Наистина ли смяташ да го направиш?

– Няма какво да чакаме.

– Потърпи още малко. Скоро ще дойдат да ни приберат, важното е да се измъкнем здрави и читави.

– И аз това искам. Всичко е много просто: само пръскаме семената из езерото. Сестрата на сивия дявол си знае работата.

Капитана поклати отрицателно глава и видя как устните на Леа се свиха.

– Забранявам ти да правиш това!

– Аз съм микробиологът тук – Леа тръсна глава и се скри в „будоара“...

Нещо блесна в очите му. Слънцето се беше изместило и сега прозираше през листата. Капитана прогони спомените, стана и отиде до огъня, където Щурмана опушваше бут от газелата. Леа седеше до него, загледана в една димяща главни.

– Да забелязвате нещо? – вдигна поглед тя. В очите ѝ блестеше неприкрит триумф.

– Какво искаш да забележим? – рече Щурмана, въртейки месото над жаравата. – Че в езерото е избухнал пожар?

В езерото вече не се виждаше вода, алени цветове покриваха цялата му повърхност.

– Не ви ли липсва нещо? – продължи да разпитва Леа, шарейки наоколо с възторжен поглед.

– Няма ги гущерите – каза Капитана.

– Е, какво ще кажете? – Леа имаше вид на най-щастливата жена на света... поне на този свят, в който живееха от години. Останалите граждани на планетата не изглеждаха толкова въодушевени.

– Какво ще кажеш, Капитане? – обърна се към командира Леа, докачена от хладното отношение към нейната победа.

– Втори път нито аз, нито някой друг ще те вземе в звездна експедиция.

Стана и се запъти към къщата. Леа проследи с нескрито раздражение широките му рамене, докато изчезна зад вратата.

– Приказва от суетност. Ако сам беше предложил идеята, щеше да вдигне шум пред целия Галактически съвет. Не може да прости успеха на една жена.

– Работата не е в успеха – погледна я тъжно Щурмана и влезе в къщата с опушеното месо в ръка.

От лифта на звездолета „Зевс“ излязоха четирима души с костюми на отряд „Алфа-1“, Тревата ги скри до пояс. Докато тримата се оглеждаха, четвъртият, човек с прошарена коса и белези от изгаряне по лицето, извади от джоба си пеленгатора и го включи. Ориентираха се бързо и поеха на югоизток.

Напред се очерта куп скали. Една от тях трябваше да прилича на меча глава. Отначало не различаваха подробности, но когато приближиха, една от канарите наистина заприлича на зинала меча муцуна. В нейното подножие щяха да намерят пътеката.

Ала пътека нямаше. Зад скалите започваше гора от тънки, източени дървета, преплетени с бурени и лиани. Дънерите растяха толкова нагъсто, че погледът не проникваше на повече от три-четири метра навътре. Опитаха да си проправят път с електрически триони. Напразно, дървесината беше толкова твърда, че зъбците скоро се захабиха. До вечерта едва ли щяха да напреднат с петдесетина метра, а водачът знаеше колко опасни са внезапните ветрове на тази планета и не искаше да губи време.

Повикаха помощ от звездолета. Раздаде се далечно бръмчене и след малко над тях увисна самолет с вертикално излитане. Тревата наоколо се разлюля като женска коса под пролетен вятър. Пилотът спусна стълбата и четиримата се покатериха в кабината. Сигналите на пеленгатора ги поведоха над долината, задръстена от непроходима гора. Как ли беше попаднал радиофарът в тази маса от преплетени дървета?

– Никакви признаци на живот – тихо въздъхна пилотът, когато увиснаха над точката, от която идваха сигналите.

– Включи скенера – нареди водачът на групата.

Самолетът се люшна, политна надолу, но пилотът го овладя на двадесетина метра над върховете на най-високите дървета.

– Излиза силен вятър! – викна той през рамо.

– Включи скенера!

Пилотът се подчини. Всички видяха върху екрана правоъгълните очертания на дървена къща. От пробития като

решето покрив стърчаха дънери. Странно, как в една малка къща се бяха побрали толкова дървета.

– Загинали са – подхвърли някой от групата.

– Само радиофарът продължава да работи – обади се друг.

Бяла мълния озари за миг кабината. До ушите на разузнавачите долетя далечен гръм. Всички погледнаха през страничното стъкло. На хоризонта светна нова мълния.

– Да се прибираме! – Пилотът понечи да включи автоматиката за връщане, но водачът го спря.

– Видяш ли онази височина отсреща?

– С многото камъни?

– Да. И на тях една малка точка.

Пилотът насочи камерата към височината. На екрана се появи човек с развени от вятъра дрипи, който със сетни сили се мъчеше да се удържи с една ръка върху скалата. С другата развиваше нещо още по-окъсано, завързано за бластера. Може би знаме...

След минута самолетът се спусна над Капитана. Устните му бяха напукани. Другите двама – Щурмана и Леа – бе укрил на завет в малка ниша под скалите. Сложиха ги на носилки и полетяха към „Зевс“. Капитанът отказа да легне. По обветреното му лице падаха кичури сплъстена сива коса. Устните му мърдаха беззвучно, той събираше сили да каже нещо.

– Ние сечехме, а те никнеха със стотици... дърветата... растяха много бързо... след час... след пет минути щеше да бъде късно...

– Успокой се, най-страшното мина – каза водачът.

– Гущерите! Наистина бяха... разумни... ние ги... изгонихме от езерото, те... ни върнаха заради сестрата на сивия дявол...

– Има треска – рече пилотът и видя как пред него бързо нарастват очертанията на „Зевс“.

